

A „főzsidó” antiszemizmusa

(folytatás az első oldalról)

Én ugyanis a mai háborús bűnösöket gyűlölöm, lett légyen bármely nemzet tagja, aki háborút akar. Azokat gyűlölöm, akik háborút akarnak, akik gyermekeket akarnak kiirtani, akik kórházakat és iskolákat bombáztak és bombáznak, akik békés demonstrálókra engedik rá a bulldózert, akik vásárolva és rágalmazva ölnek vénembereket, és akiknek a számára saját magukon kívül senki és semmi nem számít. Mert én a bűnt gyűlölöm... a bankok visszaéléseit, a az igazságszolgáltatást, mint a mindenkor hatalom szolgálóját, a fogyasztóvédelemnek nevezett gazembereket, akik a multiknak adnak igazat, nem a fogyasztóknak... és minden olyan társadalmi bűnt gyűlölök, amely a társadalom tagjainak árt, amely a társadalmat alacsonyítja le, tapossa sárba.

Netanjahut is gyűlölöm, mert háborút akar és erkölcsellenesnek nevez, mert én nem akarok háborút, nem akarok gyilkosságot, nem akarok halált, nem akarok vegyifegyvert, nem akarom, hogy gyermekek és öregek halja-

nak meg, nem akarok egy világra kiterjedő Auschwitzot, Dachaut, Gulágot... nem akarom, hogy ártatlan emberek milliói szenvedjenek, beleértve az ártatlan és háborút nem akaró zsidókat is. Mert Netanjahura sem zsidósága miatt haragszom, és nem zsidóságát gyűlölöm benne, hanem az ember-



telenségét, a gyilkos hajlamát, s azt, hogy rápecsételi minden zsidóra ezt, s rápecsételi újra és újra minden zsidó vezér a gyűlölet-séget, mert rosszul értelmezi Isten szavát és parancsait. Igen... Netanjahu a Sátán gyermeke, mert halálért kiált. De lesz-e aki ezután megvédi népét, ha azt üldözni kezdik? Netanjahu és

néhány zsidó vezér háborúja ismét felégeti a világot... s felégeti a békére vágyó zsidót is. Netanjahu veszedelmes antiszemita e tekintetben. Isten irgalmazzon neki és miatta ártatlan népének is!

In memoriam István...

Sokat hallottunk Rólád az utóbbi években. Műfelfelborodásokban és hisztériás rohamok közepette adta tudtul a szélsőjobbos média, hogy besúgó voltál. Sőt! Pap voltál. Sőt! Szerzetes voltál, és mint ilyen, rendtársaidról és rokonaidról is jelentettél... Tele volt a szélsőjobbos sajtó, mert valami miatt útjukban voltál. Tönkre kellett tenni – volt a parancs minden bizonnyal -, és mint mindig, ez a szélsőjobbos csürhe igyekezett is minden erejével teljesíteni ezt a parancsot, Izraelből hazatelepült újságíróján keresztül.

Barátként igyekeztem erőmből telhetően írni... s elmondani ezeknek a primitív bujtogatóknak, gyűlölködőknek, hogy ki vagy Te valójában, s mit is tettél, de mert ez a csürhe tele van volt spiclikkel, akárcsak az egész magyar parlament, és a társadalom... - sokat nem tettem. Nem is bánom, hogy nem tettem mást, mint barátságunkból eredően emberi módon védtelek. A sakálók azonban ott lebzseltek a kurucinfó mocsos küszöbén, s várta, mikor jön újabb parancs és újabb dokumentum, amelyet mint jó kommunisták ismét ellened fordítsák és még nagyobb hisztériát keltenek. Tették ezt úgy, hogy közben igazi spicliket védtek nyilvánosan, Izraelből hazatelepült újságírójuk pedig igazi kommunista spicli ártatlanságáról prejudikált két cikkben is. Olyan spicliről, aki a bár Csehszlovákiában szolgálta a kommunista hatalmat - magyarok ellen, majd idegyelgett Magyarországra, magyar állampolgárrá vált, magyar keresztény egyetemen taníthat, s a magyar bíróságokat nézi hülyének, nem minősíthető Jobbikos ügyvédje oldalán... s várja, hogy a magyar bíróság feloldozza Csehszlovákiában, majd Szlovákiában elkövetett, ma pedig itt tagadott bűnei alól. Mert a messziről jött ember esete és a magyar bíróság teljes tájékoztatatlansága, és immár csaknem bizonyítható Jobbikos befolyásoltsága remek lehetőség a tisztára mosakodásra...

De nem is ez a lényeg István! Hiszen erkölcsileg selejtes emberekkel tele van ez a maradék kis haza. Lopnak itt mindent. Barguzint, Petőfit, Teleki Pált... Lopják a kutatásaidat, lopják az elképzeléseidet, lopják az igazságot, s mindent úgy használnak, mintha saját tulajdonuk lenne. És lopnák a tisztességedet is, de az nem megy! Mert az erkölcs nem kell itt senkinek. „A magyarokat ott kell keresni, ahol vannak”... - mondtad. Itt, Magyarországon viszont hiába keresel effélet. Csak nyomokban találsz néhány tízezret belőlük. A többinek mindegy hol él, mit tesz, mit engednek neki, s milyen nyelven beszélhet... Nekik mindegy lenne a Trianon. Megtanulnák a nyelvet és az új főhatalmat szolgálnák tovább teljes erővel...

Én tudom, hogy Neked nem az oly sokszor rád olvasott, ötven évvel ezelőtti jelentések voltak életed mérföldkövei. Ezeknek kellene bocsánatot kérni, lemondani, sőt szégyenükben elsülyedni. Ezeknek azok közül, akik ma mellüket döngetve lobogtatják Árpádsávos zászlójukat, s a templomban az első sorban ülnek, hogy mindenki jól lássa mekkora keresztények. De nem teszik! Azok sem teszik, akik papként paptársait jelentgették fel, ma pedig – igaz immár többnyi-

re nyugdíjasként – közmegebecsülésnek örvendve töltik öreg napjaikat... áldozataik hamvai fölött. Egy sem teszi a sok áruló, aljas, hazátlan közül. Pedig van, aki példát mutatott erkölcsi nagyságból, haza iránti szeretetből, Isten és Egyház iránti elkötelezettségéből, bűnbánatból és alázatból!

Igen István, Te voltál az, aki megtetted. És ezt a gyarló és gerinctelen embereknek lehetetlen utánozni, kellemetlen és tilos is írni róla... Tudományos munkád és erkölcsi mércéd azonos magasságban vannak. Magasra állított mérce ez. Hiszen Te azt tetted, amit a lelkiismereted diktált. Elmentél Pannónhalmára és nyilvánosan bocsánatot kértél, mert mint mondtad, „tehermentesen” akarsz meghalni. Így is tettél. Tehermentesen költöztél el egy olyan világból, amelyben csak bűn, aljasság, spiclikedés, egyház és Isten-ellenesség van, s amely világ hamarosan összeomlik, mert nem képes a bűnbánatra, a tisztesség beismerésre, és az alázatra. Omladozik az a fundamentum, amely eddig fenntartotta a világot, és amelynek egyik utolsó erkölcsi tanúja Te voltál...

Tudom, egy nekrológban csak dicsérni volna szabad, nem pedig felemlegetni egykori – meg gondolatlanságból, emberi esendőség által elkövetett – bűnöket. Azonban a Te életednek két kiemelkedő jelentősége van: A tudományos munka és az az erkölcsi nagyság, amellyel egyszerűen semmissé teted fiatalosod – akkori meggyőződésből vállalt, de később felismert – eltévelyedését. Számomra persze életed utolsó huszonkét esztendeje a megtisztelő, őszinte barátságról, a segítőkészségről, a nemzeti elkötelezettségről, a tartalmas beszélgetésekről – „baráti kurzusokról” – is szólt, de ez magánügy, s mert nincs benne semmi botránys... tehát, nem is érdekel senkit ebben a világban.

Tehermentesen mentél el... oda tudtál állni meggyőződésből, hited által diktált tudattal és bocsánatot kértél... megbocsájtást kaptál mind Istentől, mind a főapáttól... mind pedig önmagadtól. Egy országnak kellene megtennie ugyanezt... mert egy ország népe támadt saját védtelen hazájára, s támadja azt máig minden fórumon... nem állt meg egy pillanatra sem, nem nézett magába, nem követte meg hazáját, elődeit, történelmi nagyságait, vértanúit, s főleg önmagát. Menetel a végpusztulásba, pedig odaállhatna bocsánatért esedezve...

Amikor a Püski Könyvesház kiállítóstandjánál dedikáltunk az idei nyári könyvvásáron, beszélgetésünk végén – amikor Ildikó érted jött –, mintegy huszonkét év barátságát lezáró búcsútanácsként ezt mondtad: - „Gyurka, soha ne add fel az érték felkutatását, terjesztését és mindig maradj kapcsolatban az Istennel... és csak a nemzethez légy hűséges... neked még van időd. Folytasd, amit elkezdted... - na, majd találkozunk... - mosolyogtad el magad szeretett hitvesed Ildikó oldalán...”

Ígérem István, megtartom mindazt, amit huszonkét év alatt tanultam Tőled, s amit utolsó találkozásunkkor mondtál. Kérek Tőled azonban valamit: ha már felértél az ígért országba... támogasd ezt a nemzetet imával, mert ha megbocsájtást nyertél kérésed alapján, meghallgattatásra is találsz odafele...

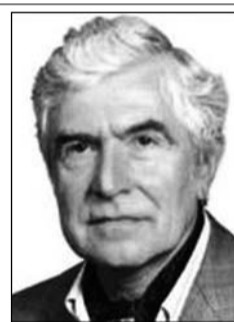
Nyugodj békében Drága Barátom! Kiszely István...

Stoffán György

Kiszely István

(Budapest, 1932. június 14. – Budapest, 2012. augusztus 28.)

Biológia-földrajz szakos tanár, antropológus. Neve a szibériai Petőfi-expedíció kapcsán lett a szélesebb közvélemény számára is ismert.



Életrajza

A budapesti Bencés Gimnáziumban tanult, és az érettségivel egy időben szerzett középfokú zeneiskolai képesítést a Zeneakadémia zongoraorgona szakán. Pannónhalmán belépett a bencés szerzetesrendbe, és mint felszentelt szerzetes-pap kérte később felmentését a Vatikántól. Az ELTE Természettudományi karán biológia-földrajz szakon végzett 1963-ban. Egyetemi doktori címet szerzett 1963-ban talajhidrológiai dolgozatával.

Fél évet az ELTE Embertani Tanszékén maradt, majd több évig dolgozott a SOTE Anatómiai Tanszékén is. 1964-től a Magyar Tudományos Akadémia Régészeti Intézetében tudományos munkatárs, majd tudományos főmunkatárs; az interdiszciplináris osztályon morfológiával foglalkozott, emellett a kémiai labort vezette. Kutatási területe a csontkémia, a csonthisztológia és a csontszerológia volt, és ekkor kezdte foglalkoztatni a magyarok őstörténete.

Ezt követően sokat utazott: expedíciókat vezetett Belső-Ázsiába, valamint *A Föld népei* monográfiája miatt számos kutatóutat tett, melyeket összekötött egyetemi előadásokkal is. Éveken át dolgozott Egyiptomban és meghívott vendégprofesszorként a világ sok egyetemén előadásokat tartott.

Munkássága

1971 óta tanított egyetemeken, külföldi oktatásai mellett 28 éven át tanította *A magyarság őstörténete* és a *A föld népei* tárgyakat az ELTE-n, a Külkereskedelmi Főiskolán, majd 1993-tól a Szent István Egyetem Környezetgazdálkodási Intézetében. A témában számos egyetemi tankönyve és tanári segédkönyve jelent meg.

1971-ben nyújtotta be kandidátusi munkáját *A langobárd ember* címmel a Tudományos Minősítő Bizottsághoz, melyet azonban elutasítottak. 1977-ben, amikor a Budavári Palota területén megkezdték a vandálok által feldúlta nádori kriptá helyreállítását, Kiszely antropológus szakértőként bevonták a holttestek (József nádor és családtagjai) azonosításába és patológiai vizsgálataiba, erről képekkel illusztrált beszámolót adott közre.

Az 1990-ben elhíresült Petőfi-ügyben az ellentmondásos helyzet abból fakadt, hogy a Kiszely által Petőfi Sándor csontvázáként azonosított csontvázat más szakértők női csontvázként azonosították. Az elmégesedett, politikai felhangokkal terhelt viták nagy médianyilvánosság előtt zajlottak. Ezek után Kiszelyt elbocsátották a Régészeti Intézetből. Azonban továbbra is publikált és tanított. Az úgyról maga Kiszely István is többször publikált, legteljesebb átfogó munkája róla a *"Meghalt Szibériában"* című könyv. A Petőfi-ügy máig nem zárult le, és a jelenleg élő Petőfi-rokonok vizsgálata választ adhat a kérdésre.

1993 óta a gödöllői Szent István Egyetem Környezetgazdálkodási Tanszékén volt óraadó tanár.

Fontosabb könyvei

- A Föld népei I. Európa, 1979.
- A Föld népei II. Ázsia, 1984.
- A Föld népei III. Afrika, 1986.
- A nádori kriptá (Hankó Ildikóval), 1990.
- Honnan jöttünk? Elméletek a magyarok őshazájáról, 1992.
- Mégis Petőfi? A szibériai Petőfi-kutatás irodalma időrendi sorrendben, 1993.
- A svájci "Hun völgy", 1996.
- Meghalt Szibériában. Egy szomorú magyar szellemi kórkép. A szibériai Petőfi-kutatás eseményei és irodalma időrendi sorrendben, 2000.
- A magyar nép őstörténete. Egyetemi tankönyv és tanári segédkönyv, 2001.
- A magyarság eredete és ősi kultúrája I-II, 2002.
- Ozirisz birodalmában. Hogyan mumifikáltak az ősi egyiptomiak (Hankó Ildikóval), 2002.
- A magyar ember. A Kárpát-medencei magyarság embertörténete I-II, 2004.
- A Föld népei IV. Amerika, 2004.
- A Föld népei V. Ausztrália és Óceánia, 2005.
- Sirok, csontok, emberek (és egy ember), 2006.
- A magyarság embertana, 2007.
- Szokatlan szokások. Testdísszítések és más biológiai és társadalmi furcsaságok (Hankó Ildikóval), 2007.
- Eleink lakomái. A magyarság növény-, állatvilága és ételkultúrája, 2009.